

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 10Sžfk/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4018200455
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Valašiková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:4018200455.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Mališovej a prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): FORA - STAV, s.r.o., so sídlom Hledíkova 3, 942 01 Šurany, IČO: 36 673 749, právne zastúpený: JUDr. Roman Foltín, advokát, so sídlom Školská 3, 949 01 Nitra, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: 100836588/2018 zo dňa 26. apríla 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/126/2018-148 zo dňa 31. júla 2019, takto

rozhodol:

I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

II. Účastníkom konania sa náhrada trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 11S/126/2018-148 z 31. júla 2019 v zmysle § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného Číslo: 100836588/2018 zo dňa 26. apríla 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Napadnutým rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nitra (ďalej len „správca dane“) č. 102461293/2017 zo dňa 27. novembra 2017 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 55.200,00 eur na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2013 ako rozdiel medzi daňou vyrubovou podaným daňovým priznaním v sume 14.633,64 eura a daňou zistenou správcom dane vo vyrubovacom konaní v sume 69.833,64 eura. Správca dane uviedol, že kontrolou predložených dokladov zistil, že žalobca si zaúčtoval do daňových nákladov prenájom motorových vozidiel na základe dodávateľských faktúr vystavených spoločnosťou ANTO CAR, s.r.o. (ďalej aj len „dodávateľ“) v celkovej sume 240.000,00 eur. Správca dane na základe zistených skutočností neuznal žalobcovi uplatnené náklady v sume 240.000,00 eur za daňové náklady vynaložené v zmysle zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v platnom znení (ďalej len „zákon o dani z príjmov“), o uvedenú sumu zvýšil žalobcovi výsledok hospodárenia, a v súlade s ust. § 17 ods. 2 zákona o dani z príjmov upravil žalobcovi základ dane.

2. Krajský súd odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že predloženie faktúr (špecifikovaných v bode 27. napadnutého rozsudku) a zmlúv je len jednou z podmienok pre uznanie daňových výdavkov, ale nie je tým preukázaná realnosť a realizácia obchodnej transakcie.

3. Krajský súd poukázal na to, že bývalý konateľ spoločnosti ANTO CAR, s.r.o. - H. O. sa na predvolanie nedostavil na vypočutie a nepredložil požadované doklady, v priebehu daňovej kontroly (23.05.2014) došlo k prevodu obchodného podielu spoločnosti ANTO CAR, s.r.o. a k zmene názvu, sídla i konateľa spoločnosti ANTO CAR, s.r.o. na nového spoločníka a konateľa S. R., s bydliskom v G., zmene obchodného názvu spoločnosti na BOGAL, s.r.o. Daňový úrad Košice, pobočka Michalovce správcovi dane oznámil, že daňový subjekt BOGAL, s.r.o. je nekontaktný, na adrese svojho sídla zásielky nepreberá a miestnym zisťovaním na uvedenom sídle spoločnosti bolo zistené, že na adrese sídla sa nenachádza, nenachádza sa tam ani poštová schránka s jeho označením, pričom uvedená spoločnosť podala posledné daňové priznanie k dani z príjmov právnických osôb v roku 2012 a k dani z pridanej hodnoty za marec 2014. H. O. ako už bývalý konateľ spoločnosti ANTO CAR, s.r.o. potvrdil obchody so žalobcom, ale kópie zmlúv nemal k dispozícii, lebo ich odovzdal novému konateľovi, ktorého meno uviesť nevedel a nemal na neho žiadny kontakt, zároveň potvrdil vystavenie faktúr uvedených v bode 27. napadnutého rozsudku i to, že spoločnosť uvedené vozidlá prenajímala žalobcovi, ale nevedel predložiť relevantné dôkazy o dodaní uvedených služieb. Dodanie služieb nepreukázal konateľ spoločnosti ANTO CAR, s.r.o., ani právny nástupca uvedenej spoločnosti, spoločnosť BOGAL, s.r.o., ktorá bola pre správcu dane nekontaktná.

4. S poukazom na vyjadrenia bývalého konateľa spoločnosti ANTO CAR, s.r.o. a predložené listinné doklady, je podľa názoru krajského súdu dôvodné konštatovanie správcu dane a žalovaného o tom, že dodanie služieb žalobcovi podľa predložených faktúr zo strany spoločnosti ANTO CAR, s.r.o. nebolo žiadnym spôsobom preukázané. Krajský súd uviedol, že svedkovia, ktorí boli vypočutí správcom dane, sa vyjadrili len k tomu, že konatelia žalobcu používali vozidlá zn. X. a H., nevedeli uviesť ich evidenčné čísla a ich výpoveď je z hľadiska dôkaznej sily bez právneho významu, pretože svedkovia nevedeli potvrdiť, či boli uvedené vozidlá predmetom nájmu od spoločnosti ANTO CAR, s.r.o. Podľa krajského súdu žalobca nepredložil (okrem faktúr a zmlúv) a ani neoznačil žiadny dôkaz preukazujúci dodanie služieb fakturovaných spoločnosťou ANTO CAR, s.r.o. napriek tomu, že táto dôkazná povinnosť bola jednoznačne na jeho strane.

5. Skutočnosť, že žalobca nebol upovedomený o výsluchu svedka T. I. X. (zástupca spoločnosti PREMIUM Support s.r.o.) a svedkyne N. T. U. (zástupkyne spoločnosti CAESAR CAR a.s.) vykonanom dožiadaným daňovým úradom, nemala podľa krajského súdu vplyv na zákonnosť rozhodnutia: svedok T. I. X. sa vyjadroval len všeobecne o fungovaní spoločnosti PREMIUM Support s.r.o. a k jej obchodnému majetku, pričom žiadnym spôsobom sa nevyjadroval k vzťahom so žalobcom a svedkyňa N. T. U. sa vyjadrila k vozidlu, ktoré malo byť predmetom dodania služieb žalobcovi a uviedla, komu bolo v rámci spoločnosti vozidlo zverené a kto ním mohol disponovať a teda obsahom jej výpovede nebolo vyjadrenie, ktoré by sa bezprostredne týkalo dodania služby žalobcovi. Krajský súd poukázal na to, že správca dane na základe informácií získaných od svedkyne N. T. U. vypočul predsedu predstavenstva spoločnosti CAESAR CAR a.s. (vlastník vozidla), osobu, ktorej bolo v kontrolovanom zdaňovacom období vozidlo zverené (L. G.), i jej priateľa (Y. A.), ktorému dala vozidlo do dispozície, ktorých výpovedí sa už konateľ žalobcu, resp. jeho splnomocnený zástupca, zúčastnili. K miestnemu zisťovaniu v spoločnosti JPZ, s.r.o. v konkurze krajský súd uviedol, že nebolo povinnosťou príslušného správcu dane upovedomiť o tomto úkone žalobcu. V uvedenej spoločnosti bolo zistené, že držiteľom motorového vozidla zn. H. U. evidenčné číslo Z. XXX S. bola spoločnosť JPZ, s.r.o. v konkurze, ktorá predmetné vozidlo prenajala spoločnosti AMT INVEST s.r.o., teda uvedená spoločnosť nemala uzatvorenú žiadnu zmluvu o prenájme predmetného vozidla so spoločnosťou ANTO CAR, s.r.o., a teda vozidlo s evidenčným číslom Z. XXX S. tejto spoločnosti neprenajímala.

6. Krajský súd konštatoval, že pre možné negatívne následky neuznania daňových výdavkov mal žalobca povinnosť preveriť si, či a na základe akého právneho titulu je spoločnosť ANTO CAR, s.r.o. oprávnená dať vozidlá do podnájmu inému subjektu, čo bolo možné overiť si aj z evidencie vozidiel, resp. z technického preukazu jednotlivých vozidiel. Pokiaľ tak neurobil, dostal sa do dôkaznej núdze a to i pre to, že pri svojej podnikateľskej činnosti nepostupoval dostatočne obozretne.

7. Krajský súd poukázal na to, že správca dane podaním zo dňa 30.06.2015 s označením „Oboznámenie“, doručeným právnenému zástupcovi žalobcu dňa 20.07.2015, oboznámil žalobcu s výsledkami vykonaného dokazovania, z ktorého je zrejmé, že správca dane má pochybnosti o tom, že služby deklarované v predmetných faktúrach, boli reálne dodané. Z tohto dôvodu je podľa krajského

súdu pravdivé tvrdenie žalobcu, že o pochybnostiach sa dozvedel až z protokolu z daňovej kontroly, ktorý bol spísaný dňa 13.08.2015.

8. Pokiaľ žalobca disponoval informáciami, že zamestnanec správcu dane N.. L. môže byť vo veci daňovej kontroly zaujatý, mohol podľa krajského súdu využiť svoje právo v zmysle ust. § 60 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (Daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „Daňový poriadok“) a vzniesť námietku zaujatosti v priebehu daňovej kontroly, nie po jej ukončení. Tvrdenia o možnej zaujatosti tohto zamestnanca krajský súd vyhodnotil ako špekulácie žalobcu, ktoré nemajú žiadnu oporu v administratívnom spise.

9. K ďalšej námietke žalobcu, týkajúcej sa skutočnosti, že mu správcom dane nebolo umožnené nahliadnuť do správy z Daňového úradu Galanta, ktorá sa mala týkať dokladov uvedenému daňovému úradu priebežne predkladaných H. O. (konateľ spoločnosti ANTO CAR, s.r.o.) krajský súd uviedol, že pokiaľ táto správa neobsahovala listiny, ktoré sa týkali žalobcu, ale doklady týkajúce sa iných daňových subjektov, bol správca dane povinný zachovať o ich obsahu daňové tajomstvo. Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa formy administratívneho spisu, krajský súd konštatoval, že nie je zrejmé, akým spôsobom mali byť dotknuté práva žalobcu tým, že mu nebol predložený žurnalizovaný spis.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

10. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v postavení sťažovateľa (ďalej len „sťažovateľ“) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, v ktorej označil ako dôvody kasačnej sťažnosti to, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. g/ a f/ SSP) a navrhol kasačnému súdu, aby zmenil napadnutý rozsudok tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie, alebo zruší napadnutý rozsudok krajského súdu a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať právo na úplnú náhradu trov konania na krajskom súde aj kasačnom súde.

11. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ a SSP) je sťažovateľ presvedčený, že splnil zákonom stanovené podmienky na uznanie výdavkov ako oprávnených nákladov. V tejto súvislosti namietal, že sa krajský súd nezaoberal námietkou, že správca dane vykonával kontrolu súčasne vo vzťahu k DPH a dane z príjmov právnickej osoby za rok 2013 a teda treba prihliadať na dôkazy a tvrdenia, ktoré predkladal vo všetkých zdaňovacích obdobiach. V súvislosti s vykonanými dôkazmi v administratívnom konaní sťažovateľ poukázal na to, že nebol upovedomený o výsluchu niektorých svedkov a nemal možnosť klásť im otázky.

12. Krajský súd sa podľa sťažovateľa nevysporiadal s ostatnými dôkazmi, ktoré boli predložené, pričom ide o faktúry z autoservisu, knihy jász a doklady o čerpaní pohonných hmôt. Sťažovateľ mal za to, že výpovede svedkov neboli náležite zohľadnené, pričom títo vedeli popísať farbu vozidiel, ako aj počiatočné písmená okresu, uvedeného na ŠPZ. Osobitne zdôraznil, že svedok T. uvádzal, že na jednom z vozidiel dostal pokutu za prekročenie rýchlosti, o čom založil dôkaz v daňovom spise a že tento svedok dal správcovi dane k nahliadnutiu v mobile fotografiu vozidla zo služobnej cesty, pričom následne mal pracovníčke správcu dane túto fotografiu zaslať, avšak táto v administratívnom spise nie je. Tiež uviedol, že svedok A. správcovi dane uviedol informáciu, že v jednom z vozidiel bol zabudovaný sledovací systém Komander. Sťažovateľ ďalej namietal, že mu v administratívnom konaní bol predložený nežurnalizovaný spis a nevedel posúdiť jeho kompletnosť. Uviedol, že v spise chýbali jeho návrhy a podania, ktoré mali preukazovať, že motorové vozidlá mu boli riadne dodané a že tieto využíval na svoju podnikateľskú činnosť, za čo riadne zaplatil.

13. V súvislosti s kasačným dôvodom podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP) sťažovateľ namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Sťažovateľ osobitne poukázal na to, že sa podľa neho krajský súd nedostatočne venoval námietke účasti daňového kontrolóra na daňovej kontrole a v tejto súvislosti poukázal na to, že sa tento zamestnanec sám vylúčil z kontroly a je potrebné zaoberať sa tým, či dôvod jeho vylúčenia netrval už v čase výkonu kontroly. Rovnako namietal, že krajský súd len stručne opísal,

že motorové vozidlo EČV: Z. XXX S. malo byť prenajaté spoločnosti AMT INVEST, s.r.o., pričom táto spoločnosť mala rovnakého konateľa ako spoločnosť ANTO CAR, s.r.o. (H. O.).

14. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

III.

Konanie na kasačnom súde

15. Prejednávaná vec bola dňa 14.02.2020 predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky - ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie - podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu. Na Najvyššom súde Slovenskej republiky bola vec náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu 10S - sp. zn. 10Sžfk/10/2020. S účinnosťou od 1. augusta 2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) začal svoju právomoc vykonávať Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, pričom k tomuto dňu prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky výkon súdnictva vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety náhodným výberom pridelená na rozhodnutie kasačnému senátu 4S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

16. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný preskúmal rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a/ SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 a ods. 2 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

17. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že dňa 01.07.2014 sa začala u sťažovateľa daňová kontrola dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2013. Rozhodnutím správca dane zo dňa 27.03.2015 bola daňová kontrola prerušená od 30.03.2015 z dôvodu, že je potrebné získať informácie spôsobom podľa osobitného predpisu a to až do doby, kým správca dane neobdrží požadované informácie. Správca dane zaslal žiadosť o medzinárodnú výmenu informácií (ďalej len „MVI“) rumunskej daňovej správe, ktorá doručila odpoveď dňa 18.06.2015 ohľadne osoby S. R.. Z odpovede na MVI vyplýva, že nemohla byť vykonaná kontrola, lebo S. R. sa na adrese, na ktorej má pobyt vedený nezdržiava a nebolo ho možné kontaktovať na inej adrese. V oznámení zo dňa 19.06.2015 správca dane oznámil sťažovateľovi, že dňa 18.06.2015 pominuli dôvody, pre ktoré bola kontrola prerušená (doručené 24.06.2015).

18. V podaní zo dňa 30.06.2015 oboznámil správca dane sťažovateľa s priebehom a predbežnými výsledkami daňovej kontroly dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2013, pričom je v ňom uvedené, že kontrolou daňových dokladov bol zistený rozdiel medzi skutočnými nákladmi a nákladmi uvedenými v podanom daňovom priznaní, keď sťažovateľ v roku 2013 vykázal ako daňový náklad podnájom motorových vozidiel v celkovej sume 240.000,- eur na základe faktúr od dodávateľa ANTO CAR s.r.o. K jednotlivým vozidlám, ktoré mali byť predmetom nájmu správca dane v spolupráci s vybratými útvarmi Kriminálneho úradu finančnej správy preveril ich históriu a zistil, že držiteľom motorového vozidla s evidenčným číslom: R. XXX J. bola v období od 10.10.2011 do 14.03.2014 spoločnosť ANTO CAR s.r.o. Ku vozidlu s evidenčným číslom R. XXX J. bolo zistené, že zadaným parametrom nevyhovuje žiadne vozidlo, vlastníkom vozidla s evidenčným číslom: X. XXX X. je T. K.. Pri uvedenom vozidle došlo zrejme k chybe - omyl pri uvedení evidenčného čísla, ktoré malo byť správne X. XXX J., ktorého držiteľom bola spoločnosť CAESAR CAR a. s. Držiteľom vozidla s evidenčným číslom X. XXX X. (na faktúrach omylom uvedené evidenčné číslo: X. XXX X.) bola spoločnosť PEMIUM Support s.r.o. Držiteľom motorového vozidla s evidenčným číslom: J. XXX Q. bola spoločnosť STAVBA TRADE s.r.o. a držiteľom vozidla s evidenčným číslom: X. XXX K. bola spoločnosť MIRA CAR s.r.o. Držiteľom vozidla s evidenčným číslom: Z. XXX S. bola spoločnosť JPZ s.r.o. a držiteľom vozidla s evidenčným číslom R. XXX J. bola spoločnosť ANTO CAR s.r.o. Správca dane skonštatoval, že na základe zistených skutočností nebolo preukázané, že služby deklarované na faktúrach boli skutočne dodané,

lebo samotná existencia faktúr a ich zaúčtovanie v súlade so zásadami účtovníctve ešte nezakladá podmienku možnosti uplatnenia práva na odpočítanie dane. Vyzval sťažovateľa, aby v prípade, ak má nejaké dôkazy týkajúce sa predbežných výsledkov daňovej kontroly, tieto predložil do 15 dní odo dňa doručenia oznámenia.

19. Dňa 13.08.2015 spísal správca dane protokol z daňovej kontroly dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2013, ktorý bol zaslaný spolu s výzvou na vyjadrenie sa k nemu zástupcovi sťažovateľa dňa 31.08.2015.

20. V administratívnom spise sa nachádza tiež podanie sťažovateľa zo dňa 22.09.2015 „Žiadosť o zmenu pracovníkov správcu dane poverených kontrolou z dôvodu, že pracovníci správcu dane (N.. L. L., N.. Z. T. a N.. R. P.) vykonávajú daňovú kontrolu jednostranne a zaujatým spôsobom“, pričom konkrétne poukázal na bližšie nešpecifikovaný slovný konflikt medzi konateľom sťažovateľa a pracovníkom p. L., ktorému mal konateľ sťažovateľa vytýkať zaujatosť a spôsob vedenia miestneho zisťovania. Správca dane v podaní zo dňa 09.10.2015 oznámil sťažovateľovi, že jeho podnet na vylúčenie kontrolórov je irelevantný, keďže v súčasnosti neprebíha žiadna daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie november 2013 a za zdaňovacie obdobie apríl - október, december 2013 a daňová kontrola dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2013, nie je možné vylúčiť zamestnancov správcu dane z daňovej kontroly. Zároveň mu oznámil, že zamestnanec N.. L. bol na základe vlastného podnetu vylúčený z daňového konania z predmetnej kontroly.

21. Správca dane v podaní zo dňa 09.10.2015 oboznámil sťažovateľa s priebehom a výsledkami dokazovania vo vyrubovacom konaní na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2013 a podaním zo dňa 14.10.2015 bol sťažovateľ vyzvaný, aby predložil zoznam svedkov, ktorých žiada vypočuť, bližšiu identifikáciu svedkov a to najmä meno, priezvisko a adresu, a splnil tým povinnosť vyplývajúcu z ust. § 24 Daňového poriadku.

22. Správca dane vydal dňa 27.11.2017 prvostupňové rozhodnutie, ktorým vyrubil sťažovateľovi rozdiel dane v sume 55.200,00 eur na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2013 ako rozdiel medzi daňou vyrubenou podaným daňovým priznaním doručeným 25.03.2014 v sume 14.633,64 eura a daňou zistenou správcom dane vo vyrubovacom konaní v sume 69.833,64 eura. Proti rozhodnutiu správcu dane podal sťažovateľ odvolanie. Žalovaný napadnutým rozhodnutím zo dňa 26.04.2018 potvrdil prvostupňové rozhodnutie. Uviedol, že správca dane na základe zistených skutočností neuznal sťažovateľovi uplatnené náklady v sume 240.000,- eur za daňové náklady vynaložené v zmysle zákona o dani z príjmov, o uvedenú sumu zvýšil sťažovateľovi výsledok hospodárenia, a v súlade s ust. § 17 ods. 2 zákona o dani z príjmov upravil sťažovateľovi základ dane. Následne poukázal na výsledky vykonaného dokazovania v rámci daňovej kontroly a vyrubovacieho konania.

IV.

Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

23. Úlohou najvyššieho správneho súdu bolo primárne posúdiť správnosť právnych záverov krajského súdu, ktorý po preskúmaní prvostupňového a druhostupňového správneho rozhodnutia dospel k záveru, že tieto sú zákonné, keď ani v konaniach, ktoré predchádzali ich vydaniu, krajský súd neidentifikoval také nedostatky, ktoré by opodstatňovali zrušenie predmetných rozhodnutí orgánov verejnej správy.

24. Kasačný súd v tejto súvislosti uvádza, že v súlade s § 453 ods. 2 SSP v rámci konania o podanej kasačnej sťažnosti, preskúmaval len sťažovateľom napádané skutočnosti, a to výlučne vo vzťahu k tým rozhodnutiam a podkladom ktorých sa podaná správna žaloba a táto kasačná sťažnosť týka.

25. Podľa § 2 písm. i/ zákona o dani z príjmov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia správcu dane, na účely tohto zákona sa rozumie daňovým výdavkom výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka podľa § 6 ods. 11 <<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/595/20170201.html>>, pričom pri využívaní majetku, ktorý môže mať charakter osobnej potreby a s ním súvisiacich výdavkov (nákladov), je daňový výdavok uznaný len v

pomernej časti podľa § 19 ods. 2 písm. t/, v akej sa používa na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov, ak tento zákon neustanovuje inak.

26. Podľa § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov, daňovými výdavkami nie sú výdavky (náklady), ktoré nesúvisia so zdaniteľným príjmom, aj keď tieto výdavky (náklady) daňovník účtoval, výdavky (náklady), ktorých vynaloženie na daňové účely nie je dostatočne preukázané.

27. Podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku, správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

28. Podľa § 24 ods. 1, 2 a 4 Daňového poriadku, daňový subjekt preukazuje

a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,

b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,

c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

(2) Správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

(4) Ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

29. Podľa § 461 SSP, kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

30. Podľa § 453 ods. 2 SSP, kasačný súd je viazaný sťažnostnými bodmi; to neplatí, ak napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom krajský súd nebol viazaný žalobnými bodmi. Na dôvody, ktoré účastník konania uviedol až po uplynutí lehoty na podanie kasačnej sťažnosti, kasačný súd neprihliada.

31. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené, alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy, alebo iným zásahom orgánu verejnej správy sa môže, za podmienok ustanovených týmto zákonom, domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1, 2 SSP).

32. Správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 SSP).

33. Kľúčovou otázkou vo veci bolo posúdenie správnosti postupu a právnych záverov daňových orgánov pri rozhodovaní o určení rozdielu dane z príjmov právnickej osoby (sťažovateľovi) za zdaňovacie obdobie roku 2013 v sume 55.200,- eur pri daňovej kontrole vykonanej u sťažovateľa. Z toho dôvodu kasačný súd, v zmysle sťažovateľom uvedených kasačných dôvodov zisťoval, či krajský súd postupoval správne, keď dospel k záveru, že daňové orgány pri rozhodovaní v danej veci dodržali základné zásady daňového konania a vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu pri vyslovení záveru o dôvodnosti vyrubenia rozdielu dane z príjmov právnickej osoby pri deklarovanom, ale podľa daňových orgánov dostatočne nepreukázanom zdaniteľnom plnení.

34. Kasačný súd vychádzal zo skutkového stavu, ktorý v odôvodnení napadnutého rozsudku popísal krajský súd. Pre účastníkov konania sú zistenia, fakty a skutočnosti skutkového stavu zrejmé, a preto ich kasačný súd nebude nadbytočne opakovať.

35. Kasačný súd považuje za potrebné uviesť, že účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotno-právnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, Daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu. Najvyšší správny súd v prvom rade poukazuje na to, že pokiaľ má byť určitá obchodná transakcia uznaná ako výdavok v zmysle zákona o dani z príjmov, musí byť podľa citovaných ustanovení takýto výdavok dostatočne preukázaný. Splnenie zákonných podmienok nie je, samozrejme, viazané len na ich formálne preukázanie, ale podstatné je, aby formálne deklarované úkony mali svoj reálny a preukázateľný skutkový základ. Dôvodom neuznania výdavkov uplatnených sťažovateľom v prejednávanej veci bola práve skutočnosť, že správca dane spochybnil dodanie služieb uvedených na faktúrach a sťažovateľ svoje tvrdenia nepreukázal.

36. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽf/30/2014 zo dňa 17. februára 2015, aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácie relevantných zákonných ustanovení. Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrďa tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním, v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, keďže daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávaným dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

37. Ako už bolo vyššie uvedené, v prípade predmetných dodávateľských faktúr sa nepreukázalo, že plnenie uvedené na predmetných faktúrach - podnájom motorových vozidiel - fakticky existuje a nejde o fiktívne plnenie. Z odôvodnení daňových orgánov, ako aj krajského súdu, je zrejme, že výdavky sťažovateľa, ktoré boli sťažovateľovi vyfakturované spoločnosťou ANTO CAR, s.r.o., nie sú odrazom reálneho plnenia. Sťažovateľ v tejto súvislosti nepredložil dôkazy, ktoré by hodnoverným a nespochybniteľným spôsobom preukázali, že deklarované vozidlá, ktorých podnájom bol predmetom faktúry, mu boli reálne dodané. Zo skutočnosti, že sťažovateľ nepreukázal samotné dodanie vozidiel, logicky vyplýva, že nepreukázal následne ani to, že tieto používal na zdaniteľný účel. Taktiež sa v rámci preverovania dodávateľa nepreukázalo reálne dodanie predmetných vozidiel zo strany deklarovaného dodávateľa, najmä z dôvodu, že bolo spochybnené, či bol dodávateľ vôbec oprávnený k poskytnutiu dotknutých vozidiel. Sťažovateľ predložil faktúry, avšak tieto ešte samé o sebe nepreukazujú splnenie podmienok, že uplatnené náklady v sume 240.000,- eur boli daňovými nákladmi vynaloženými v zmysle zákona o dani z príjmov. Daňový subjekt je totiž na účely takého preukázania povinný okrem predloženia formálnych dokladov preukázať, že deklarované zdaniteľné obchody sa aj reálne uskutočnili. Bolo teda potrebné preukázať reálne dodanie služieb dodávateľom, ktorý je tiež zdaniteľnou osobou, čím by boli splnené podmienky na odpočítanie DPH. Sťažovateľ predložil faktúry od dodávateľa, predmetom ktorých bol podnájom motorových vozidiel.

38. Z označenia služby ako „podnájom“ je možné predpokladať, že dodávateľ nebol vlastníkom vozidiel, čo sa následne aj potvrdilo, keďže vlastníkom boli iné spoločnosti.

39. Z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že dodávateľ navyše nebol oprávnený nakladať s vozidlami, spôsobom deklarovaným v ním vystavenej faktúre pre sťažovateľa, keďže nemal so skutočnými vlastníkami áut uzatvorenú žiadnu zmluvu, ktorej predmetom by bol nájom, alebo pôžička dotknutých vozidiel.

40. Sťažovateľ argumentoval predložením faktúry z autoservisu, knihou jász a faktúrami za pohonné hmoty. Vo vzťahu k dokladom o čerpaní pohonných hmôt treba uviesť, že tieto neobsahujú zmienku o konkrétnom vozidle, pre ktoré boli zadovážené a kniha jász je dokladom rovnakej povahy ako v prípade faktúry, keďže je možné technicky vyhotoviť takýto doklad pre akékoľvek vozidlo. Predmetné doklady však nepreukazujú skutočnosť, že deklarované vozidlá boli reálne dodané. Preto na uvedené treba

prihliadať ako na dôkazy, avšak vzhľadom na ich charakter ich možno označiť „len“ ako podporné. Sami o sebe tak nie sú takými dôkazmi s takou dôkaznou hodnotou, na podklade ktorej by bolo možné bez ďalšieho konštatovať, že sťažovateľovi sa podarilo preukázať, že vozidlá, ktorých podnájom bol predmetom faktúry od dodávateľa by reálne využíval na účely svojej podnikateľskej činnosti.

41. Reálne uskutočnenie podnájmu motorových vozidiel jednoznačne nepreukázali ani výpovede svedkov, nakoľko tí nevedeli špecifikovať evidenčné čísla vozidiel. Ani výpoveď svedka T., vrátane predloženia fotografie k nahliadnutiu správcovi dane, nepredstavuje dôkaz, na podklade ktorého možno spoľahlivo zistiť, že predmetné motorové vozidlo bolo využívané na podnikateľské účely a že bolo reálne dodané. To, že si svedok jedno z motorových vozidiel, ktoré boli predmetom kontroly (zn. H., evidenčné číslo: Z. XXX S.) odfotografoval, v kontexte ďalších dôkazov nepreukazuje, že dodávateľ sťažovateľa, spoločnosť ANTO CAR, s.r.o. motorové vozidlá sťažovateľovi poskytla, a že tieto boli využívané na podnikateľské účely sťažovateľa tak, aby mohli byť uznané ako daňové náklady vynaložené v zmysle zákona o dani z príjmov

42. V prejednávanej veci nebolo dostatočne preukázané, že služby boli dodané deklaroványm dodávateľom, resp. inou zdaniteľnou osobou. V tejto súvislosti je v prvom rade potrebné poukázať na efekt tzv. „miznúceho obchodníka“, kedy pôvodný konateľ dodávateľa bol nekontaktný a opakovane nepredložil doklady, o ktorého ho výzvou žiadal správca dane. Následne dodávateľ zmenil obchodné meno, sídlo i konateľa, ktorý bol pôvodom z G.. Aj nový konateľ bol nekontaktný, pričom predloženie vyžiadaných dokladov ani vyjadrenie tohto konateľa sa nepodarilo realizovať ani prostredníctvom MVI. Tvrdenia sťažovateľa v súvislosti s preukazovaním reálneho uskutočnenia zdaniteľného plnenia teda nebolo možné overiť ani u jeho dodávateľa.

43. Pri osobe dodávateľa možno v kontexte skutkových zistení poukázať aj na komplikovanosť prepojení v skúmanom obchodnom reťazci. V prípade vozidla ečv: X. XXX J. je vlastníkom spoločnosť CAESAR CAR a.s. Vozidlo mala pridelené na používanie členka predstavenstva p. G.. Pán A., ktorý bol druhom p. G. mal vozidlo ečv: X. XXX J. požičať konateľovi dodávateľa p. O.. Pán A. bol spoluzakladateľom CEASAR CAR a.s. a jeho spoločnosť MIRA CAR, s.r.o. v nej vlastnila 30% podiel. Z výpovede člena predstavenstva CEASAR CAR a.s. p. L. vyplynulo, že p. O. neskôr ako nový majiteľ prevzal spoločnosť MIRA CAR, s.r.o. Z uvedeného je zrejmé, že ide o obchodný reťazec, ktorý sa javí ako prinajmenšom „zahmlený“, čo obvykle má za následok snahu o sťaženie overovania správnosti výšky priznanej daňovej povinnosti a uplatnených nárokov na odpočet dane. Sťažovateľ ako daňový subjekt síce v danom prípade nedisponuje právnymi prostriedkami na náležité sledovanie obchodných aktivít svojho dodávateľa, ale musí pri vstupe do obchodných vzťahov dodržiavať štandardnú odbornú starostlivosť. Táto spočíva v tom, že si v prípade prenájmu motorového vozidla overí, či je dodávateľ oprávnený vôbec disponovať s motorovým vozidlom a prípadne ho dať tretej osobe do nájmu. Takéto overenie nemožno považovať za úkon, ktorý by sťažovateľa neprimerane zaťažoval, keďže predmetné informácie si môže overiť v osvedčení o evidencii vozidla, prípadne môže požiadať dodávateľa o zmluvu, či iný doklad preukazujúci jeho oprávnenie nakladať s predmetnými motorovými vozidlami v relevantnom rozsahu pre príslušnú obchodnú transakciu.

44. Vzhľadom na vyššie uvedené a najmä skutočnosť, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že dodávateľ v rozhodnom čase nedisponoval vozidlami, ktorých podnájom mal byť predmetom zdaniteľného plnenia, je objektívne spochybnený reálny základ zdaniteľného plnenia priamo medzi deklaroványm dodávateľom a sťažovateľom. Nebolo preukázané splnenie, že uplatnené náklady v sume 240.000,- eur boli daňovými nákladmi vynaloženými v zmysle zákona o dani z príjmov, pretože sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu reálneho uskutočnenia zdaniteľného plnenia.

45. Pre úplnosť treba uviesť, že sťažovateľove ostatné námietky, najmä procesného charakteru, sú neopodstatnené. V prípade námietky súvisiacej s účasťou daňového kontrolóra na daňovej kontrole sa kasačný súd plne stotožňuje s odôvodnením uvedeným v bode 92. napadnutého rozsudku, podľa ktorého pokiaľ sťažovateľ disponoval informáciami, že daňový kontrolór môže byť zaujatý, mohol využiť svoje právo podľa § 60 Daňového poriadku a vzniesť námietku zaujatosti už v priebehu daňovej kontroly, nie po jej ukončení. Tvrdenie, že mohol byť zaujatý od počiatku, sú len v rovine špekulácií a nemajú oporu v administratívnom spise. Obdobne vo vzťahu k námietke, že sťažovateľ nebol upovedomený o výsluchu konkrétnych svedkov a nemal možnosť klásť im otázky, sa kasačný súd stotožňuje s odôvodnením

krajského súdu v bode 89. napadnutého rozsudku, že táto skutočnosť nemala vplyv na zákonnosť rozhodnutia, keďže išlo o výpovede týkajúce sa najmä všeobecných skutočností o pôsobení spoločností, ktoré boli vlastníčkmi vozidiel, avšak nie skutočností ohľadom vozidiel samotných.

46. Vo vzťahu k námietke smerujúcej k tomu, že spis nebol žurnalizovaný kasačný súd uvádza, že sťažovateľ síce argumentoval pochybnosťami o možnej manipulácii, nakoľko tvrdil, že v spise chýbali jeho vyjadrenia a podania, avšak o ktoré malo konkrétne ísť, nešpecifikoval. Z uvedeného dôvodu nie je zrejmé, či by tieto podania vôbec mali význam pre posúdenie veci a či naozaj v spise absentovali. Uvedená námietka je len všeobecným tvrdením, na ktorého preukázanie sťažovateľ neuviedol žiadne relevantné skutočnosti.

47. Pokiaľ ide o námietku, že sťažovateľovi bol pri nahliadaní do administratívneho spisu predložený spis, ktorý obsahoval voľné listiny očíslované ceruzkou, uvedené samo o sebe nenapovedá, že by malo ísť o nekompletný spis. Žurnalizácia spisu je napokon tvorená samotným obsahom spisu, pričom kasačný súd konštatuje, že z prieskumu príslušného spisu nevyplýva, že tento nie je neúplný, nachádzajú sa v ňom listiny a dôkazy, z ktorých správne orgány vychádzali a podľa ktorých v konaní postupovali. Administratívny spis teda obsahuje všetky podklady, ktoré boli relevantné a mali vplyv na prejednávajúcu vec. V tomto smere treba všeobecne zdôrazniť, že pri posudzovaní úplnosti administratívneho spisu je potrebné prihliadať aj na preukázateľný hoci aj len potenciálny vplyv určitej absentujúcej listiny alebo iného podkladu na prejednávajúcu vec. Z námietky sťažovateľa však toto nie je zrejmé a kasačný súd v tomto smere nespozoroval pochybenie žalovaného, resp. správcu dane.

48. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ osobitne poukázal na to, že svedok T. mal pracovníčke správcu dane poslať fotografiu vozidla zo služobnej cesty, ktorá v administratívnom spise absentuje. Uvedenú sťažnostnú námietku kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú, a to z dvoch dôvodov. Po prvé, skutočnosť, že správcovi dane bol táto fotografia následne poslaná, sťažovateľ nenamietal v správnej žalobe. Výkon správneho súdnictva je založený iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae). Súčasťou systému zodpovednosti účastníka za obranu svojich práv je aj uplatňovanie koncentračnej zásady v správnom súdnom konaní, ktorá sa prejavuje predovšetkým v stanovení dvojmesačnej prepadnej lehoty na vymedzenie všetkých žalobných bodov, teda tvrdení o porušení určitého právneho predpisu v postupe alebo rozhodnutí správneho orgánu (§ 181 ods. 1, § 183 SSP). V uvedenej lehote je žalobca povinný stanoviť hranice súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia a nastoliť okruh otázok, ku ktorým správny súd zaujme stanovisko a urobí záver o tom, či postup a rozhodnutie orgánu verejnej správy bol z namietaného hľadiska v súlade alebo v rozpore s právnymi predpismi. Na dôvody žaloby, ktoré neboli uplatnené v stanovenej lehote, súd neprihliada, až na výnimky stanovené zákonom (§ 134 ods. 2 SSP). Po druhé, krajský súd a správne orgány v administratívnom konaní sa pri hodnotení dôkazov dostatočne zaoberali s výpoveďou svedka T., z ktorej vyplývala rovnaká skutočnosť ako mala vyplývať aj z fotografie, ktorá mala byť v zmysle kasačnej sťažnosti správcovi dane aj osobitne doručená.

49. Ohľadom namietaného porušenia § 440 ods. 1 písm. f) SSP, rozsudok správneho súdu podľa názoru kasačného súdu nie je nepreskúmateľný ani nedostatočne odôvodnený. Správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania alebo odpovedať na každú jeho námietku či argument, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (obdobne aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 alebo sp. zn. II. ÚS 76/07).

50. Krajský súd sa dostatočne zaoberal aj námietkou predpojatosti zamestnanca správcu dane, a to v bode 92. napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru (II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08, III. ÚS 465/2016).

51. Čo sa týka skutočnosti, že motorové vozidlo EČV: Z. XXX S. malo byť prenajaté spoločnosťou JPZ, s.r.o. spoločnosti AMT INVEST, s.r.o., pričom táto spoločnosť mala rovnakého konateľa ako spoločnosť

ANTO CAR, s.r.o. (H. O.), krajský súd ju spomenul v zhrnutí napadnutého rozhodnutia v úvodnej časti napadnutého rozsudku, ako aj v bode 89. napadnutého rozsudku. Aj vzhľadom na to, že túto skutočnosť sťažovateľ v správnej žalobe osobitne nenamietal, nebolo v kontexte prejednávanej veci potrebné, aby sa krajský súd vo vzťahu k žalobným bodom viac a podrobnejšie venoval posúdeniu tohto skutkového tvrdenia. Správny súd teda postupoval v intenciách ustanovenia § 139 ods. 2 SSP, ktoré zakladá povinnosť súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť a napadnutý rozsudok spĺňa nevyhnutné limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

52. Kasačný súd uzatvára, že na základe vykonaného rozsiahleho dokazovania správca dane zistil skutkový stav správne a v súlade s Daňovým poriadkom. Kasačný súd po vyhodnotení súdneho spisu, ako aj administratívneho spisu žalovaného, dospel k rovnakému záveru ako krajský súd, a to, že správne orgány vo svojich rozhodnutiach dôkladne a rozsiahlo popísali zistený skutkový stav. Dôkazy, ktoré nadobudol správca dane v rámci daňovej kontroly a vyrubovacieho konania, riadne vyhodnotil a vysporiadal sa dôkladne aj so všetkými podstatnými námietkami sťažovateľa.

53. Kasačný súd podporne odkazuje na aj tú skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o kasačných sťažnostiach sťažovateľa v súvisiacich veciach (pri totožnosti podstatných námietok v kasačnej sťažnosti) rozsudkami sp.zn. 8Sžfk/13/2020 z 25. novembra 2020, (daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie august 2013), sp.zn. 8Sžfk/17/2020 z 25. novembra 2020, (daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie október 2013), sp.zn. 1Sžfk/11/2020 zo dňa 28. októbra 2021 (daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie jún 2013), sp.zn. 3Sžfk/9/2020 z 8. júla 2020 (daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie november 2013), sp.zn. 3Sžfk/8/2020 z 20. mája 2020 (daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie máj 2013) tak, že kasačné sťažnosti sťažovateľa ako nedôvodné zamietol a Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozhodol o kasačnej sťažnosti sťažovateľa v súvisiacej veci rozsudkom sp.zn. 5Sžfk/11/2020 zo dňa 24. februára 2022, (daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobia apríl 2013 - august 2013, október 2013 a december 2013) tak, že kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol.

54. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, pričom nezistil žiaden dôvod na jeho zmenu alebo zrušenie, preto kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

55. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý nemal v konaní o kasačnej sťažnosti úspech, nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal (§ 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a contrario SSP). Žalovanému orgánu verejnej správy kasačný súd nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, keďže to nemožno spravodlivo požadovať a v súvislosti s kasačným konaním žalovanému orgánu verejnej správy ani trovy nevznikli (§ 467 ods. 1 v spojení s § 168 SSP).

56. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s ust. § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku **n i e** j e príпустný opravný prostriedok.